

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Glistrup (FP):

En af folketingets allervigtigste opgaver, som faktisk må gå forud for næsten alt andet, er at sørge for, at der er et rimeligt og godt beredskab på vore sygehuse, sådan at den, der kommer ud for en alvorlig ulykke eller en alvorlig sygdom, kan forvente, at samfundet har sørget for, at han kan komme i behandling, når det virkelig er påkrævet.

Desværre har vi i de senere år set adskillige eksempler, hvor man ikke har levet op til den standard, danske sygehuse bør have. Og så siden førstebehandlingen af det lovforslag, vi her har til anden behandling, har vi jo desværre oplevet adskillige eksempler på det. Vi har så sent som her i april og maj måned set i adskillige dage, ja, ligefrem i lange perioder, at de yngre læger ved en arbejdsstandsning har lammet behandlingsarbejdet på sygehusene et meget langt stykke vej, og vi ved, at i overmorgen samles repræsentanter for sygehusportørerne rundt omkring på landets amtssygehuse for at aftale, hvorvidt man skal iværksætte større arbejdsnedlæggelser på sygehusene, så snart folketinget er rejst på sin 4 måneders sommerferie.

I den situation burde det ikke bare vække til eftertanke hos de 159 medlemmer af tinget, der tilsyneladende vil stemme imod det foreliggende forslag, det burde i allerhøjeste grad ægge til handling, til, at man virkelig gør en indsats.

Det er således, at der ikke er nogen som helst andre måder at sikre beredskabet på sygehusene på end at vedtage bestemmelsen om, at den slags måder at udsætte folks helbred og liv for alvorlig fare på selvfølgelig må ligestilles med andre måder at udsætte menneskers helbred og liv for alvorlig fare på, som vi har regler om i den borgerlige straffelov. Der er ikke og der kan ikke påvises nogen som helst anden måde at løse dette problem på.

Jeg ved godt, at man så sent som under førstebehandlingen fremførte, at der skam er indgået nogle hovedaftaler af den ene eller den anden art på arbejdsmarkedet, som skulle sikre, at der ikke indtræder faresituationer.

Men vi har jo nu i de mellemliggende måneder oplevet, at det virkelig er sket, at vi er kommet i faresituationer uanset disse bestemmelser af arbejdsretlig-teknisk karakter. Derfor må vi bare handle på det erfaringsgrundlag, som nu engang foreligger. Det hjælper ikke noget som helst, at landets statsminister gentager til ulidelighed, at det er superulovligt, og at det er i strid med den ene og den anden bestemmelse, for det afgørende er virkelig at sørge for, at vores sygehuse kan komme til at fungere.

Og det nytter heller ikke meget, at man kommer med fromme bemærkninger om, at de iværksatte nødplaner nok på den ene eller den anden måde skulle have hindret, at der var sket noget særlig alvorligt. Der er ikke nogen, der med fuldstændig sikkerhed kan forudse, hvordan en forstyrrelse af et sygehus' funktion vil komme til at virke. Det behøver ikke medføre, at død eller øjeblikkelig invaliditet indtræder den næste dag eller den næste dag igen, men selve det, at man har forstyrret sygehusvæsenets funktionsevne, er i sig selv tilstrækkeligt til, at der meget vel kan komme meget alvorlige forstyrrelser for adskillige mennesker. Derfor er det vigtigt, at folketinget ikke på dette område bliver ved med at stikke hovedet i busken, men at man når frem til den eneste løsning, som faktisk kan hidføre acceptable tilstande på dette helt afgørende område.

Men forslaget indeholder ikke bare den § 1, som jeg nu nærmere har redegjort for. Der er i allerhøjeste grad også et svar på den anden side af lægekonflikten, nemlig den situation, at landets yngre læger faktisk ikke havde nogen som helst jordisk mulighed for at komme frem med deres synspunkter og få dem efterprøvet, fordi man i forligsinstitutionen havde så eventyrlig travlt med at pakke lægeproblemerne sammen med, hvad der skulle gælde for jurister og ingeniører og dyrlæger og seminarielærere, og hvem man nu ellers fik det puttet ind i en samlet pakke med, således at man kom i den situation, at det bare blev til et halehæng, hvordan arbejdsforholdene skulle organiseres på landets sygehuse.

Det må være således, at man inden for et så overmåde vigtigt område som det, der her er tale om, kan påregne, at der virkelig sker en dybtgående behandling af, hvordan løn- og arbejdsvilkår skal være, udelukkende ud